

Forfatter: Grundtvig, N. F. S.

Titel: Udrag fra Roskilde-Riim

Citation: Grundtvig, N. F. S.: "Grundtvigs værker", i Grundtvig, N. F. S.: *Grundtvigs værker*, Faculty of Arts, Aarhus University, s. 22. Onlineudgave fra Grundtvigs Værker: https://tekster.kb.dk/text/gv-1814_222-txt-shoot-idm1427.pdf (tilgået 12. juli 2024)

Anvendt udgave: Grundtvigs værker

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. Du kan kopiere, ændre, distribuere og fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs CC0-erklæringen](#)

23 Gamle Otto! tung og trang
Var dig vist din Skolegang,
Moderløs og uden Fader
Vandred du paa disse Gader;
Arven i din Præsteslægt
Tynged ei paa Verdens Vægt.
Mægtede da Skolebogen
End at føde Skolepogen?
Arme Pebling! med din Spand
Aarle seer jeg dig og silde
Klart af Hellig Korsens Kilde
Kummerlig at øse Vand;
Korsens Kilde maa dig nære
Vand du maa for Brødet bære.
Underligt, at under Aag
Ei du glemte brat din Bog,
Stundom vel fra Bog og Kilde
Vandred du til lystigt Gilde,
Mens dit Rum var tomt i Skolen,
Sørgede for dig Fiolen,
Men med Strængeleg du drog
Altid hjem til Spand og Bog.
Arven i din Præsteslægt
Tynged ei paa Verdens Vægt,
Men paa Hans, som rig til Alle
Hjælper dem, der Ham paakalde.
24 Han dig hjalp, Hans Navn ske Ære!
Tornet maatte Veien være,
Kun paa Torne Roser gro.
Himmelrosen i sin Glands
Blomstred under Tornekranse.
Kun naar Jordens Torne saare,
Kan dens Tant os ei bedaare;
Da det ømme Hjerte maa
Hige did med stor Attraa,
Hvor ei længer Torne stikke,
Hvor det veed, der blødes ikke.
Denne Higen hellig klang,
Otto, i din Orgelsang.
Hørlig var den at fornemme,
Naar du med din Tordenstemme
Dundrede mod Folkets Synd,
Naar med Salvelse du tolked
Evangelium for Folket;
Ja, naar Tungen hørtes hige
Efter Tonen at udsige
Som din Aand undrykt fra Jord
Lyttes til i Englekør.
I dit Blik den var tilskue,
Der du vendte nøgne Barm
Kæk mod den forvovne Arm
Som med Staal dig turde true;
25 Der du hige sidstegang,
Paa din Længsels Vinge svang
Løste Aand sig op til Tronen,
Og istemte Engletonen.
Nu, Udsprungne! hvid du staar
I Gud Fadens Rosengaard,
Som paa Jord du længtes efter;
Men af Rosen purpurrød
Gik en Duft med store Kræfter,
Gik en Kraft saa liflig sød.
Seierø og Vallekilde
Visselig I det fornam,
Ja, om I det glemme vilde
Er der dog en Æt af ham,

Ve den, om den kunde glemme,
Hvad den haver end i Gemme!
Bjergmand af Lutheri Lag!
Flink du grov i rige Aarer,
Førte frem til Lys og Dag
Guld som blinker men ei daarer,
Gemte det saa vist i Skrin,
Gemte det i Rosenblade,
Og en Duft saa liflig fin
Stiger fra den blanke Plade.
Mens min Fader, nu han staar
Hos dig i Guds Rosengaard,
26Mens han stod i Rosenskolen,
Naar i Aanden han fornam
Hvad saa tit fra Prækestolen
Aanded Fryd og Fred i ham,
Oldingen med hvide Haar
Stod ærbødig op fra Sæde
Atter som i Ungdoms Aar
Øiet tindrede af Glæde
Mere sanddru blev hans Blik,
Og høitidelig hans Tale,
Hvem det ei til Hjertet gik
Ham kan intet Syn husvale;
Talen faldt saa jævn og vægtig,
Ja i Skrifterne var han
Tro mig, en Apollos mægtig,
Ja han var en stor Guds Mand.
Det skal vidnes paa hans Grav,
Ak, jeg selv det føler bedst,
Hvad er jeg mod ham som Præst.
Sukkende den Gamle tav
Satte Haanden under Kind
Indtil Ordet faldt ham ind
Som kan hver Johannes trøste:
Grib ei efter det forvoven
Som ei givet blev fra Oven!
Ja Apollos! naar jeg saae
27Udi Skrinet hvor det laae
Nyt og Gammelt som du drog
Af din Forraad frem saa klog,
Som en Skriftklog Man kan sige
Var optugtet til Guds Rige,
O! da følte jeg beskæmmet
Gud mig gav et Nemme godt
Men hvor er det Lidt og Smaat,
Imod Dit, hvad jeg har nemmet,
Dog, vil Herren med mig staa,
Skal jeg se jeg dig kan naa.
Gud i mig din Æt velsigne!
Give Gud, jeg dig maa ligne!
Saa jeg Aandens Sværd, Guds Ord,
Bære maa i Sandheds Gjord,
Saa Retfærdighedens Pandser
Mod al Verdens skarpe Landser
Dække maa mit nøgne Bryst,
Saa min Gud er al min Trøst.
Gid jeg under Kirkens Bue
I din Aand maa Alt beskue,
Gid jeg tale maa, som den,
Om den var her, talte end!